

El Diacrític | Actualitzat el 25/09/2017 a les 09:00

?En la darrera setmana abans del referèndum, ens en sortirem

«Durant aquesta setmana, d'una banda hi continuarà havent l'Estat i la seva determinació de no deixar que res canviï i de l'altra una majoria social que ha perdut la por i surt al carrer sense demanar permís» | «Ser-hi, anar-hi, posar-hi el cos, desobeir si cal però no caure en les provocacions de qui ens vol violents per agredir-nos»

Concentració en defensa del referèndum i contra la repressió de l'Estat, dimecres al migdia a Vic | Josep Comajoan

Comencem una setmana que amb total seguretat serà determinant per aconseguir la independència de Catalunya, o no, i obrir un procés constituent en què tot pugui construir-se de nou, o no. Per tant, del que passi aquests dies que venen en depèn que el règim del 79 esdevingui un mal record o continuï marcant la vida de la gent que viu en aquest tros dels Països Catalans.

Podríem fabular sobre què passarà, de fet totes ho fem. Podríem dir que Puigdemont i Junqueras aniran a la presó; que casals populars, seus d'Òmnium i ANC seran assaltats pels milers de policies desplaçats a Catalunya i allotjats en creuers als ports de Tarragona i Barcelona; que la CUP serà il·legalitzada en aplicació de la Llei de partits; que en alguna concentració en defensa del referèndum hi correrà la sang... Podríem fabular i segurament ens equivocariem -o no- però amb total seguretat el que sí podem assegurar que passarà és que, durant aquesta setmana, d'una banda hi continuarà havent l'Estat i la seva determinació de no deixar que res canviï i de l'altra una majoria social que ha perdut la por i surt al carrer sense demanar permís, fins i tot quan se'ns amenaça amb les set plagues bíbliques.

Davant d'aquest panorama, que inclou d'una banda el manteniment del no-res derivat del franquisme i defensat des de les elits més altes i de l'altra l'obertura per baix del règim monàrquic

actual, és ben clar que jo tinc una opció triada i a la qual dedico i dedicaré bona part de les meves forces, cap i cos. I sé que no estaré sol, perquè sabem de fa dies que som multitud.

És ben clar que, en aquest camí que ja tenim fet i en el que vindrà, la puresa s'ha convertit en patrimoni dels que no entenen on som o bé ho entenen i la utilitzen com a parapet on amagar-se per por als canvis que venen i ja són aquí. Hi ha algunes persones i formacions d'esquerres, de la socialdemòcrata a l'anarquista, que sempre han estat espanyolistes, o directament espanyoles. No passa res, són algunes i alguns, ni totes ni tots, però ara, quan el dret a decidir ha esdevingut la clau que pot obrir tots els panys, l'Espanya de sempre sorgeix enmig del seu discurs i acusen el moviment per l'autodeterminació de «feixista», «neoliberal» i altres qualificatius que o no toquen vores o són patrimoni tant de l'Espanya de sempre com de la Catalunya que ve.

No passa res, en uns dies, si veritablement els seus objectius socials eren llibertat, igualtat i justícia, sabrem si la seva adscripció a les esquerres era real o només producte d'un lloquet on estar-se al món mentre els dies anaven passant. I ho sabrem perquè ni igualtat ni llibertat ni justícia seran presents en l'atac que l'Estat espanyol està perpetrant i estendrà aquesta setmana que ve contra la societat catalana que vol decidir lliurement si sí o si no.

Els dies que venen ens volen al carrer, ens demanen que hi siguem, al carrer i davant l'Estat espanyol i la seva cara més fosca i repressora, la cara de l'exèrcit -o la policia- i les mentides explicades una darrere l'altra, la cara de l'autoritarisme portat al darrer extrem. Serem al carrer, amb la desobediència civil com a bandera, i això no vol dir violència però tampoc resignació. Vol dir ser-hi, anar-hi, posar-hi el cos, desobeir si cal però no caure en les provocacions de qui ens vol violents per agredir-nos. És aquesta la forma que hem triat totes i tots gràcies a l'acció directa de milions de cossos, any rere any, que ens hem plantat davant l'estat i li hem dit que volem decidir què volem ser, no quan siguem grans sinó ara que ja ho som.

La nostra autodefensa i la defensa del referèndum previst pel dia 1 ens demana que, sense atabalar-nos, actuem amb fermesa i intel·ligència, col·lectivament i alhora de forma desobedient, perquè qualsevol altra forma ens portaria a perdre qualsevol possibilitat. Quan cossos sense armes s'enfronten violentament a altres que van armats totes sabem com acaben aquestes coses. I és clar que l'Estat ho sap i els propers dies ens atacarà, ens portarà a prop de la resposta violenta, inclourà policies vestits de manifestants en les nostres mobilitzacions que provocaran disturbis i intentarà tant com pugui l'enfrontament violent. No se'n sortiran. Sabem que és la tàctica de qui només pot recórrer a la violència perquè cap dels seus arguments antidemocràtics convenç ja ningú.

Nosaltres sí que ens en sortirem. Perquè ens hi va molt, tot. Si guanyem, tot és possible, però si ara perdem no tornarem al moment inicial d'aquest procés. En els darrers dies, l'Estat ha deixat clar que ens vol sotmesos, callats, sense autonomia, sense drets bàsics... i no ens hi tindrà. Ens en sortirem perquè ens hi va tot. I cada cop ho tenim més clar.